

Ivan Albreht:
O siroti Zvonki.

Poznate siroto Zvonko?

Vi imate dom, mater in očeta, se ž njima radujete in žalujete. Zvonka pa tega ne more, ne more...

Mamica govori, boža in ljubkuje, Zvonka ne čuje. Vse lepe materine besede so za Zvonko neme.

Zvonka vidi očetove skrbne oči, materine ljubeče oči. Rada bi rekla besedo. Tudi druge otroke vidi, kako gibljejo z ustnami; poskuša še sama, a ne more. Čim odpre usta in hoče kaj povedati kakor drugi otroci, se izviije le nerazumljiv in neprijeten glas iz njenega grla. Starši poslušajo, gledajo in ne razumejo. Tudi Zvonka ne razume. Samo to ve, da je nekaj nedostopnega zanj. Z ročicami kaže, česar ne more povedati z besedo. Pa kakor kaže, ne more pokazati in pojasniti vsega, kar čuti. Zato je žalostna. Skrije se in zajoka, toda niti njen jok ni tak, kakor jok zdravih otrok. — Zvonka je nema in gluha.

Bog ne daj, da bi se norčevali iz nje, kadar jo srečate! Večna Modrost, ki ji je naložila ta težki križ, ve, zakaj ji je potreben. Skušajte jo razumeti in bodite prijazni z njo! Stvarniku pa bodite hvaležni, da vam ni treba nositi takega bremena...

J. E. Bogomil:

Bogek je umrl.

Doma so govorili o cerkvi in o božjem grobu, o lučcah in o cvetju, ki je pri božjem grobu. Vsi so vedeli povedati, kako lepo je pri božjem grobu: Janko in Ivanka, Tonček in Joško.

Cilka je pa kar vlekla na ušesa, in čudno se ji je zdelo: Bogek da bi bil umrl! Saj je tako dober, kakor ji pravi mamica. In sami angelčki mu strežejo! Pa kako ga imajo radi! In v nebesih je; tam pa nobeden več ne umrje. Kako je to čudno! Bogek da je umrl?

In še bolj čudno, da mu nič ne zvoni. Pač nekam strašno, močno ropotá v zvoniku. Morebiti pa tako zvoni, če Bogek umrje?